

தமிழ்த் தேசிய ஆவணப்பட வடிக்கள்

முரணிட

மரணம்

செழியன்

சிவா பதிப்பகம்

18, சங்கரபுரம் 3வது தெரு

சூளைமேடு

சென்னை-600 094

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

முதற்பதிப்பு : செப்டம்பர் 1985

MARANAM

—CHELIYAN

அட்டை ஓவியம்

தோழர் சேய்

விலை ரூபா நான்கு

Published by :

SIVA · PATHIPPAGAM

முன்னுரை

தினமும் துப்பாக்கி வேட்டுகளும் உயிரற்ற உடல்களும், சிதறிய இரத்தமும், எரிகின்ற மணமும் கொண்ட ஒரு தேசத்தில் நாங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

எங்கள் தேசத்தில் இன்னமும் மக்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எப்போதும் எங்கள் தேசத்தில் மக்கள் வாழ்ந்து கொண்டதான் இருப்பார்கள். எரிகின்ற எம் தேசத்தில் எழுகின்ற மக்களின் கரங்களுடன் நாங்கள் இணைந்துகொண்டுள்ளோம்.

அழகிய அந்திக் காட்சிகளை, பெளர்ணமி நிலாவைப்பற்றி, எண்ணி எங்களால் எழுத முடியவில்லை.

சிறையிடப்பட்ட எங்களது இரவுகளை, அதிகாலைப் பொழுதுகளை, முட்களை ஏந்தும் பூக்களைப்பற்றி நாங்கள் எழுதுகிறோம்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும் எங்கள் தேசத்
தின் நிகழ்வுகளில் என் பேனா எடுத்துக்
கொண்டது மிகச் சில.

இது எங்கள் தேசத்தின் விடுதலைக்காய்
போராடி எங்கள் மண்ணோடு கலந்த
அனைத்துப் போராளிகளுக்கும் சமர்ப்
பணம்.

செப்டம்பர், 1985

செழியன்

மரணம்

எங்கே இருக்கின்றாய்
எம் உண்மைத் தோழ!

முகம் தெரியாத
கரிய இருளில்
திசை தெரியாத
சமவெளியில்
உன் முகத்தை
எங்கே என்று
கால்களை இழந்த
நாம் தேடுவது?

நசுக்கப்பட்டவைதான்
எம் குரல்கள்

பால்நிலவு தெறிக்க
குமுறி எழுந்து வரும்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

கடல் அலையாய்
சட சடத்து இலை உதிர்க்கும்
பசு மரங்களை அதிரவைத்து
அசைந்து செல்லும் காற்றாய்
எங்கள் குரல் வளைகள்
அறுக்கப்படும் வரை
குரல் கொடுப்போம்!

தோழ!
மரணத்தின் நாட்களை
நாங்கள் எண்ணுகிறோம்.
இப் போதெல்லாம்
உணர்கிறோம்
மரணம்—
கடினமான தல்ல.

மரணத்தைக் கண்டு
நாம் அஞ்சவில்லை.
ஒரு அநாதைப் பிணமாய்
ஒரு அடிமையாய்
புதிய எஜமானர்களுக்காக
தெருக்களில் மரணிப்பதை
நாம் வெறுக்கிறோம்!

மகிழ்ச்சிக்காகப் போராடி
மக்களுக்காக மரணிப்பதற்கு
நாம் அஞ்சவில்லை.

தோழ!
நம்பிக்கையோடு
நாங்கள் இருக்கிறோம்,

துளிர்விட்டு வளரும்
பூச் செடியில்
புதிதாய் அரும்பும்
பூக்களுக்காக

சிறகு முளைத்த
இளம் பறவைகள்
சிறகடித்துப் பறக்கும்
ஒலிகளுக்காக

எங்களை நெருங்கி வருகின்ற
மரணத்துக்காக
நம்பிக்கையோடு
நாங்கள் காத்திருக்கிறோம்!

உண்மையை
மறுப்பவர்களிடம் கூறுங்கள்
எங்கள் மரணம்
அது—
ஒரு முடிவல்ல

தோழனுக்கு ஒரு கவிதை!

அச்சம் தரும் வகையில்
சோளகக் காற்றின் தடவல்
தெருவோரத்து வேப்பமரத்தில்
சோகம் தொனித்த
ஒரு குருவியின் கூச்சல்

ஆர்ப்பரித்து எழுகின்ற
அலை கடலைக் கடந்து
அலைகள் தழுவிய காற்றில் படர்ந்தது.

மீண்டும்
ஒரு மரணத்தின் செய்தி

இப்போது
அவன்.

அந்நியனால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுப்போன
உனதுகாற்றை
அதிகாலைப் பொழுதை
உனது இரவுகளை
மீட்பதற்காய்
உன் அன்னையை, தங்கையை
உன்னை மட்டும் நேசித்தவளை
இழந்து வந்தாய்

அலையில் எழுந்து
காற்றில் மிதந்து
தேசத்தின் விடுதலைக்காய்
புறப்பட்ட உனது
ஒரு பயணத்தின் முடிவில்
எங்களை சந்தித்தது
பயிற்சி முகாமில் உனை
இழந்து வந்த
தோழர்கள் மட்டுமே

தோழ!
அந்நியர்கள் இன்னமும்
எங்கள் வயல்களில்
எங்களது வடலிகளில்
எங்களது முற்றங்களிலெல்லாம்
இன்னமும் இன்னமும்
சுற்றிச் சுற்றி
துவக்கோடு
அலைந்தபடி

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

இவனையும்
இவனது துப்பாக்கியையும் கண்டு
அஞ்சியபடி
நாங்கள்
முடங்கிக் கிடக்கப் போவதில்லை.

எங்கள் கரங்கள்
உயரும்
எங்கள் தேசத்து
பூக்களும் முடகளை ஏந்தும்

தோழ!
அலைகள் மோதி
மணலைச் சரிக்கும்
எங்கள் தேசத்து
கரையோரங்களில்

நெற்கள் பூத்து
காற்றில் அசையும்
வயல் வரப்புகளில்

புழுதியை வாரி
முகத்தில் தூற்றும்
எங்கள் நிலங்களில்

மறுபடியும்
மறுபடியும்
எழுந்து வருகின்ற
உங்கள் வரவுகளுக்காக
எங்கள் கால்களை ஊன்றி
தொலை தூரப் பயணத்தில்

கரங்களை உயர்த்தி
விழிகளை நிமிர்த்தி
காத்திருக்கிறோம்

(பயிற்சி முகாமில் மரணித்த தோழன்
ராஜனின் நினைவாக)

ஒரு பெண்ணின் காதல் கடிதம்!

மாசி மாதத்துப் பனி மூட்டம்
மண்ணை நிறைத்து நின்றது
பசும் தளிர் நுனியில்
பனித் துளிகள்
மெல்ல வியர்த்தன.
மெல்லிய குளிர் இங்கு வாட்டுகிறது.

அன்பே!
நீங்கள் அனுப்பிவைத்த கடிதம்
எனக்கு இன்றுகிடைத்தது.
இனிமையான
அந்த நாட்களின் நினைவுகள்
மறுபடியும்
ஒரு முறை துளிர்ந்தன.

இங்கு
தொடர்ந்தும் நிலைமை
ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருக்கிறது.

அவர்கள்
மறுபடியும்
கடந்த வாரம்
ஒரு கிராமத்தை சுற்றி வளைத்து
தாக்கியிருந்தனர்

அறுபது பெண்கள் உட்பட
பலர் மாண்டு போயினர்.

இன்னும் பலர்
சதை வெறியர்களின்
கோரத்தனத்திற்குப் பலியாகினர்.
இச் செய்திகளை
நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்களோ என்னவோ

எதிர் வீட்டுப் பாட்டி
தன் பேரன்
ஒரு நூறு பேரையாவது
கொல் வான் என்ற
நம்பிக்கையோடிருக்கிறாள்.

அன்பே!
உங்கள் கடிதத்தில்
எங்கள் திருமணம் தொடர்பாக
கேட்டிருந்தீர்கள்
இது பற்றி ஒரு விடயத்தை
நான் எழுத விரும்புகிறேன்.

எங்களுடைய குடும்ப நிலைபற்றி
உங்களுக்குத் தெரியும்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

வயதான எங்கள் அம்மா
காணாமல் போன தம்பி
இன்னமும் கன்னி கழியாத பெண்ணாய்
நரை தொடரும் கோலத்தில் அக்கா...

இவர்களைப் பற்றியெல்லாம்
நான் உங்களிடம்
கேட்கப் போவதில்லை

துயர் சூழ்ந்த தேசத்தில்
எங்கள் துயரங்களுக்கு
ஒரு முடிவு செய்ய
நான் எழுந்து நிற்க விரும்புகிறேன்.

சூரியனைக் காணாத
இருட்டறைகளில் இருந்து
காற்றையே தழுவாத
சுவர்களைக் கடந்து
வெளியில் வர விரும்புகிறேன்.

இதுபற்றி நீங்கள்
என்ன எண்ணுகிறீர்கள்?

இதற்கு
நீங்கள் சம்மத மென்றால் மட்டும்
எமது வாழ்க்கையில்
மேலும் நிகழ வேண்டியவை பற்றி
நாம் சிந்திக்கலாம்.

உங்களுக்காகப் பல வேலைகள்
இடையில் இருக்கும்
இருப்பினும்
எனக்கும் பல வேலைகள்
இங்கு காத்துக் கொண்டிருப்பதால்
இதற்கான பதிலை
விரைவாக அனுப்புபவர்களென
நம்புகிறேன்.

கண நிகழ்வு

அது
கோரமான ஒரு இரவு
எங்கும் அமைதி.
வெள்ளி நட்சத்திரங்கள்
கரிய மேகத்தின் போர்வையில்
தலை மறைவாகின

அன்று
காற்றும் மெல்ல மரணித்தது.

அந்த இரவின்
நிசப்தத்தை கலைத்து நடுவே
நீட்டிய துப்பாக்கிகளுடன்
அவனுக்குப் பின்னே
கரிய உருவங்கள்

அவன்—
எழுதிக் கொண்டிருந்த பேனா

அமர்ந்திருந்த இருக்கை
இன்னமும்
அந்த அறையில்
எரிந்த சூப்பி விளக்கு
இத்தனையும்
திகைத்துப் பார்த்திருக்க
அவன் கொல்லப்பட்டான்.

மரணத்திற்காக அவன்
காத்திருந்தவன்.
அவனது நண்பர்கள்
வருவார்கள் என
எப்படி நம்ப முடியும்?

அந்த கண நிகழ்வின்
பின்னால்
அதுவரை நிமிர்ந்தே இருந்த
அவனது இருக்கை தலைகீழாய்
உடைந்து கிடந்தது.
சூப்பி விளக்கு செத்துப்
புகைத்துக் கொண்டிருந்தது.

எதுவுமே நிகழாதது போல
வெள்ளி நட்சத்திரங்கள்
மீண்டும் வானில் திரிந்தன.

அசைவற்று நின்ற
முற்றத்து பனைமரத்தை விட்டு
காற்று மெல்ல நகர்ந்தது.

இத்தனைக்கும் நடுவே
நான் மட்டும்(!)
எதையும் நான்
காணவில்லை.

மௌனித்துப் போய்விட்ட
அந்த
துரதிஸ்ட இருளில்
அவனது பேனா மட்டும்
காத்திருந்தது
நம்பிக்கையோடு.

மறுபடியும்—
மறுபடியும்
ஒரு
மனிதனின்
வருகைக்காக

★

ஒரு சிங்கள நண்பிக்கு!

(1985 மே 14ல்

அனுராதபுரத்தில் அப்பாவி
சிங்கள மக்கள் சுட்டுக்
கொல்லப்பட்டனர்.)

சூரியனும் கொடுமையாய்
சுட்டெரித்தான்,
எங்கள் மண்ணும்
அனலாய் தகித்தது
இனம் புரியாத சோகம்
நெஞ்சில் மெல்ல பரவியது.

நர்மதா!

அவள் இப்போது
எங்கே? எப்படி? இருக்கின்றாள்
என்ப தெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது
எனக்குத் தெரிவ தெல்லாம்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

இந்தச் செய்தியை...

ரணமாகிப் போன

என் நெஞ்சின் வேதனையை

அவருடன் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

1985 மே 14

இது

சமாதானத்திற்கு அறைகூவிய

புத்தனின் அரசமரம் வாழும் நகரம்.

முன்னர் ஒரு தடவை என்னையும்

உன் குடும்பத்தவருடன்

அழைத்துச் சென்றிருந்தாய்.

அங்குதான்

இதுவும் நிகழ்ந்தது.

தேசத்தை சிவிரக்க வைக்கும்

குளிர் மேகங்கள்

மெல்லத் தழுவிச் செல்லும்

உயரமான மலை முகடுகளில்

எப்போதுமே எங்கள் தேசத்தையும்

உங்கள் தேசத்தையும்

இணைத்து வைத்து

அழகாய்,

மெல்ல சலசலத்து ஓடுகின்ற

மாவலி நதியின் படுக்கைகளில்

நாம் கால் பதித்திருந்த

நாட்களின் பின்.....

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச்

மனித வேட்டையர்களால்

மனித இரத்தங்கள் சிதறி

புத்த தர்மம்

புதை குழிக்குள் அனுப்பப்பட்டபோது.

பச்சையாய் இலை பரப்பி

படுக்கை விரித்து

காற்று வீச கொழுந்து மணக்கும்

தேயிலைச் செடிகளின் புதர்களில்

என்னை மறைத்து வைத்து

விழிகளில் நீர் சுமந்து

முடியாமல்

என்னைப் பிரிந்து

வழியனுப்பிவைத்த உன்னையும்

உன் தேசத்து மனிதர்களையும்

இனி எங்ஙனம்

நான் விழிப்பேன்!

யார்? என்பது சரியாக

இனம் காண முடியாவிட்டாலும் கூட

நீ புரிந்து கொண்டிருப்பாய்

உன் தேசத்தின்

பிரஜைகளைக் கொண்டு

வெறிகொண்டு திரிந்தவர்களை

எங்கள் தேசத்தில் நிகழ்வது போலவே!

அவர்கள் வந்தனர்

எதுவுமே தெரியாதவர்களை
தெருக்களில் நின்றவர்களை
எல்லாம் இழந்தவர்களை

எங்கள் தேசத்தில் நிகழ்வது போலவே
அவர்கள் கொன்றனர்!

மனித நேயங்கள்
மனிதப் பண்புகள்
மரணம் அடைந்தன.

நர்மதா!

மாவலி நதியின் நீர்கரையோரம்
வளரும் புற்கள் எழுப்பும் ஒலிகள்
உங்கள் தேசமலைகளில் மோதி
வருகிற முகில்கள் தருகிற சேதி
எங்கள் மண்ணில் உயர்ந்தே
எழுகிற
காட்டு மரங்களின் அசைவுகள்
வானத்து நட்சத்திரங்கள்
உனக்குச் சொல்லும்!

மனித நேயங்களை
மரணித்த மனித உருவங்களை
மனிதத்துவம்
ஓர்நாள் தோற்கடிக்கும்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

துப்பாக்கி மட்டுமே
வைத்திருப்பவர்கள்!

(முரண்பாடுகள் காரணமாக
கொல்லப்பட்டு இறந்து போன
நண்பர்களுக்கு...!)

அது
ஒரு பின்னிரவு
நேரமாக இருக்கலாம்.

மௌனம் உறைந்து போன
அந்த இரவு வேளையில்
என்ன கெட்ட கனவோ
தூக்கம் விழித்து
ஒரு பறவை கீச்சிட்டது.

அன்றும்
ஒரு சோகமான
இரவு நேரம் தான்.

நண்பர்களே
நாங்கள்
தெரிந்து கொண்டோம்.

அழகாய் வெண்பறவைகள்
வானத்தில் வட்டமிட்டு
சிறகசைத்துப் பறக்கையில்
திடீரென

பூமியில் விழுந்து மோதி
சிதறுவது போல
நிகழ்ந்து போய் விட்ட
உங்கள் முடிவுகளை
நாங்கள் தெரிந்து கொண்டோம்.

மரணத்தின் நிழல்கள்
உங்களை தொடர்ந்த போது
உங்கள் முடிவுகளை
நீங்கள்

நிச்சயித்துக் கொண்ட போது
அந்தக் கணத்தில்
எங்களுக்காக

உங்கள் தேசத்து மக்களுக்காக
என்ன சொல்வதற்கு
உங்கள் உதடுகள்
முயன்றன?

எங்களைப் போலவே
உங்களுக்கும் உள்ள
ஒரு அன்பான அம்மா

உங்கள் வரவுகளுக்காக
ஏங்கியபடி
கடிதங்களை பெயர் தெரியாதவர்களிடம்
கொடுத்து விட்டு
பதிலை எதிர்பார்த்து
இளம் வயதில் ஒரு தங்கை

இன்னமும்
கடமைகள் முடித்து வரும் வரை
உங்களுக்காகவே காத்திருக்கும்
பிரியமானவள்.

இவர்களுக்கெல்லாம்
என்ன சேதியை
விட்டுச் சென்றீர்கள்.

குறித்துக் கொள்கிறோம்
நண்பர்களே!
சுதந்திரத்திற்காய் போராடி
சுதந்திரம் மறுக்கப்பட்ட
மனிதர்களின் வரலாற்றை.

புறப்பட்டீர்கள்,
வேகமாக

எப்படியோ தேடிக்கொண்டீர்கள்
துப்பாக்கிகள்
வெடிகுண்டுகள்
தாக்குதல்கள்...
ஒன்றையுமே மறந்து போய்விடவில்லை.

அவசரத்தில்
ஒன்றைமட்டும்

மக்களை
மறந்து விட்டீர்கள்

இதையும்
மறக்காமல் நாங்கள்
குறித்துக் கொள்கிறோம்.

நண்பர்களே!
உங்கள் மரணங்களில்
நாங்கள் கற்கிறோம்.

நண்பர்களே!
இன்னமும்
எங்கள் தேசத்தில்
வீசுகின்ற காற்று
மலர்கின்ற மலர்கள்
துளிர்க்கின்ற மரங்கள்
வாழ்கின்ற வரையில்...

உங்கள் புதைகுழிகளில்
அவை
வீசிக் கொண்டு
மலர்ந்து கொண்டு
துளிர்ந்துக் கொண்டுதான் இருக்கும்.

சிந்தியாவுக்குச்
சிலகுறிப்புகள்!

சிந்தியா!
நீண்ட கடல்; மலைகள்
காடுகள்
நம்மை இன்று பிரிக்கலாம்.

நம் எண்ணங்களை
இவை பிரிக்க முயன்றால்
பாவம்
அவை தோற்றுப் போய் விடுமே!

நம் குருதியில் கலந்து விட்ட
விடுதலை வேட்கையின் முன்
நம் உணர்வுகளுடன் பரவிட்ட
தேசத்தின் விடுதலையின் முன்

நம் தேசத்தின் மக்களைக் காக்க
நாம் உறுதியுடன் ஏந்திவிட்ட
பதாதைகளின் முன்
பிரிவுகள்; நீண்ட தூரங்கள்

அவையெல்லாம்
நிச்சயம் தோற்றுப் போய்விடும்.

சிந்தியா!
உனக்கு நினைவிருக்கிறதா?
அந்தி வெயிலின் சுதகதப்பில்
அலைகள் வாளைத் தொடும் முயற்சியில்
துள்ளி விளையாடும்
இனிய பொழுதுகளிலொன்றில்

நான்
உன்னோடு குறும்புகள் செய்ய
நீ பொய்க்கோபம் கொண்டு
என் கரங்களை தட்டிவிட்டு
ஒடி மறைந்தது?

ஓ!
சிந்தியா
அந்த நினைவுகள்
இன்னமும்
பசுமையாய் உள்ளதே!

என் கடமைகள் முடியும்போது
உன்னிடம் நான் வருவேன்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

மெல்லிய இரவின்
பனிமூட்டங்களிடையே
உன் கரங்களோடு கரம் கோர்த்து
சுழத்தின் தெருக்களில்

ஆழமாய் கால் பதித்துச் செல்ல
நான் வருவேன்.

சிந்தியா!
நாட்கள் நெருங்குகின்றன
இன்னும்
சில இரவுகளுக்கிடையே
எதுவும் நிகழலாம்.

அன்பே!
மரணம்
நம்மைப் பிரிக்கலாம்

நான்
உறுதியாக நம்புகிறேன்.
என் மரணத்தின் பின்னால்...
அந்த கோர இரவின்
அமைதிக்குப் பின்னால்

நீ
என் பணிகளைத் தொடர்வாய்
நம்புகிறேன் என்னவளே!
நம்புகிறேன்!

சுழவிடுதலைத்தீயில்
அக்கினிக் குழம்பாய்
நீ பிரகாவிப்பாய்!

சிந்தியா!
என்னவளே!
நான் உயிருடன் இல்லாவிட்டாலென்ன
நீ
சுவாசிக்கும் காற்றோடு
உன் எண்ணங்கள்; அசைவுகள்
உன் நினைவுகள்
ஒவ்வொன்றோடும்
என்றும் உன்னோடு

என் அன்பே!
என்றும் உன்னோடு
நான் கலந்து
உன் விடுதலை வேட்கையின் உரமாய்
உன் துணையாய்

நான்
உன் கூடவே இருப்பேன்!

★

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

பெர்லினுக்கு ஒரு கடிதம்!

தொலை தூர தேசத்தில்
குளிர் உறைக்கும் இரவில்
நீண்ட நேரம்
கண்விழித்திருந்து.
அவள் எழுதிய கடிதம்.
மிக நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு...

எங்கள் முற்றத்து
மாமரத் தோடு
எங்கள் கிராமத்து
செம்மண்ணோடு
எங்கள் தேசத்தின்
பனை வடலிகளோடு
வளர்ந்து மலர்ந்த
அந்த
உடன் பிறவா
இனிய நேசத்தை
இன்னமும்
அவள் மறந்து விடவில்லை

நீனா!
நாம்
ஏன் உடன் பிறக்கவில்லையென
தினமும் சபித்துக் கொண்டும்
எவரையுமே கேட்காமல்
கூடித்திரிந்த
நாட்களுக்குப் பின்

அடுத்து வந்த ஒரு குறுகிய
அரசியல் வாழ்க்கைக்குப் பின்
அரசியல் இல்லாத
துப்பாக்கிகளைக் கண்டு

நீ
சகிக்க முடியாமல்
விட்டுப் பிரிந்து சென்றதும்...

அதற்கும் பின்னால்
எங்கே என்றே தெரியாமல்
சில காலம் தேசமெங்கும் திரிந்து

நான்

திடீரென உனைக் காண வந்தபோது
நீ எனக்காக எழுதிவைத்த கடிதமும்

ஒரு அந்நிய தேசமொன்றில்
மிக்க மோசமான மரங்களிடையே

புன்னகைக்க நீ மறந்து
உன் கணவனோடு கைகோர்த்து
அனுப்பி வைத்த புகைப்படமும்
எனக்காகக் காத்திருந்தன.

நீனா!
இப்போதெல்லாம்
நீ
ஏன் சிரிப்பதேயில்லை?

உனது கடிதத்தில் கேட்டிருந்தாய்
பிரியமான
உனது சினேகிதி பற்றி
உனக்கும் பின்னால் விடுதலைக்காய்
வீட்டை விட்டு புறப்பட்டவள் தான்

வெகுநாட்களாய்
அவளைப் பற்றிய செய்தி
எதுவும் தெரியவில்லை.

பின்னர் அறிந்து கொண்டோம்
ஆடு மேய்க்கச் சென்ற
சிறுவனின் தகவலின் பின்னால்
கிளறப்பட்ட
ஆறு புதைகுழிகளில் இருந்து
சடலமாய் மீண்டாள்.

உனது
பழைய நண்பர்கள்

பலரையும் விசாரித்திருந்தாய்
நீ கேட்டதாக அவர்களிடம்
கூறும்படி எழுதி இருந்தாய்.

நீ
கேட்டவர்களில் பலர்
இன்று இல்லை.
பலருக்கு
என்ன நிகழ்ந்த தென்றே
தெரிய வில்லை.

என்ன தான் இருந்த போதும்
மக்கள்மட்டும்
முன்பு போல இப்போ இல்லை.

நீயே நிரம்ப ஆச்சரியப்பட்டுப் போவாய்
நீண்டு விரிந்து கிடக்கும்
வானத்தில் இருந்து.
அதன் பின்னால்
கூட்டம் கூட்டமாய்
எங்களைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்ற(1)
நட்சத்திர மண்டலங்களிலிருந்து.

எம்போதுமே
போராடக்கொண்டேயிருக்கும்
கருங்கடல்களுக்கு அப்பால்
ஏதோ
பெயர் தெரியாத
அந்நிய தேசமொன்றில் இருந்து

திடீரென
எங்களை மீட்க
மீட்போர்கள் வருவார்கள் என
முன்பு போல
இப்போ தெல்லாம்
மக்கள் நம்புவதில்லை.

இப்போதெல்லாம்
மக்கள்
சந்தேகிக்கின்றனர்.
அடிக்கடி கேள்விகள் கேட்கின்றனர்.
தமக்குள் நீண்ட நேரம்
பேசிக் கொள்கின்றனர்.

இவற்றையெல்லாம் பார்க்கையில்
என்ன ஏது என்று
புரியாவிட்டாலும்
ஒன்று மட்டும்
நிச்சயமாக எனக்குத் தெரிகிறது.
மக்கள்
ஏதோ செய்யப் போகின்றார்கள்.

அது
முன்பு நடந்தது போல
இருக்காது.
எங்கள் மண்ணில்
ஒரு புதிய வரலாற்றை
நானும் நீயும்

திட்டித் தீர்த்த
அதே சனங்கள்
எங்கள் மக்கள்
படைக்கப் போகின்றனர்.

நேசமானவளே!
இதுவரை
சோவியத்திலும்
சீனாவிலும்
வியட்நாமிலும் உள்ள
மக்களால் தான் முடியுமென
நானும் நீயும்
நம்பி இருந்தது
நமது தேசத்திலும்
நிகழப் போகிறது.
நிரம்ப ஆச்சரியம் தான்!

புத்தகங்களை புரட்டிப் பார்த்தேன்
மனித வரலாறு
அப்படித்தான் நடக்கும்
என்று கூறுகின்றது.
நீயும் உன் இனிய குழந்தையும்
இப்போ வாழ்கின்ற
தேசத்திலும் நிகழுமாம்.

இது
இன்னமும்

ஆச்சரியமான விடயமாய்
உனக்கு இல்லையா?

சகோதரி!

இந்நிலையில்
எரிகின்ற
எங்கள் தேசத்தில்
எழுகின்ற எங்கள்
மக்களின் கரங்களுடன்
மெலிந்து போன என்கரங்களை
இணைத்துக் கொள்வதற்காய்

நான்

எங்கள் தேசத்தில்
வாழ விரும்புகிறேன்.

எங்கள் தேசத்து நகரங்களை
எரித்த தீச்சவாலைகள்
அணைந்து போக முன்னரே
எங்கள் தெருக்களில் படர்ந்த
எம்மவர் குருதியின் சுவடுகள்
உறைந்து போக முன்னரே

மனித வேட்டையரால்
கொலை செய்யப்பட்டு

வீசி எறியப்பட்ட

எங்கள் தேசத்து இளைஞர்களின்
சடலங்களின் மேல் நடந்து

பெர்லின் விமானநிலையத்தில்
வந்து இறங்கும்
அகதிகள் கூட்டத்தில்
என்னைத் தேடி நீ அலையாதே.

கறை படிந்துபோன
பாடங்களின் முடிவில்
மக்கள் எப்போதும்
புதிய வரலாற்றைப் படைப்பார்கள்.

எப்போதாவது

மீண்டும்

நீ

எங்கள் தேசத்திற்கு வந்தால்.

மக்கள்

எங்கள் தேசத்தில்
வாழ்ந்து கொண்டுதான்
இருப்பார்கள்.

★

மரணத்தைக் கண்டு
நாம் அஞ்சவில்லை.
ஒரு அநாதைப் பிணமாய்
ஒரு அடிமையாய்
புதிய எஜமானர்களுக்காக
தெருக்களில் மரணிப்பதை
நாம் வெறுக்கிறோம்!

உண்மையை
மறுப்பவர்களிடம் கூறுங்கள்
எங்கள் மரணம்
அது
ஒரு முடிவல்ல

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

இயங்குபுத்தகம்